

Pónya Hugó verse

Drága Iluskám fáj a szívem nélküled
Franciaországban jártam
A királyt is láttam
Törököt öltöm
Rád gondoltam közben.

Rác Dorka verse

Ha a húsvét közeleg,
Ki a tojást festi meg
Pechje van, mert nincs rá szükség
Vacsorára egye meg,
Senki nem locsolja meg

Nem jön el idén a nyuszi,
Nem fogy nekünk tojást tojni
Amúgy is: a tyúkok dolga,
Nem fűlik hozzá a foga
Hisz ő NEM egy cuki szolga

„A számítógép előtt jártam,
Fáradt Dorkát láttam,
Leöntöttem 'vödör vízzel,
A gépet elrontottam,
Mert a vizet felborítottam...”

Húsvéti nyúl jönne szembe,
Hogyha szállítmánya lenne.
Tojás rejtene a kertbe,
Erre nem jut rím eszembe
Ideje már fejeznem be
Hopp

Ádám Emma verse

A nyomorult vírus

Egyszer otthon ücsörögtem,
Székemben ülve töprengtem.
De tudtam hogy valami nem stimmel,
Már apukám jött az e-mail-lel:

“Kedves, kedves gyerekek!
Ma már suliba’ nem lesztek!
Elterjedt a corona,
Az iskola be van pánikolva.

Kérem kedves szülőket,
Tanítsák gyerekeiket!
Szép jó estét kívánok!”
Nekünk bezzeg kint és bánatot!

Ez volt egyik örömöm,
De egyben a rémálmom!
Nem is tudtam mit tegyek,
Hogy telítsem “szünidőmet”?

Először olvasásba kezdtem,
Azt is aztán unni kezdtem,
Végül rajzolni volt kedvem,
Nem sokat segített az sem.

Már az ötödik osztály következik,
Még több tanulás következik.
Azt gondoltam jobb lesz,
De ez sajnos nem így lett.

Még több lecke,
Még több kecske (?!?)
Itt a húsvét,
Hol a húsvét?

Nem fogok én húst venni, minek?!
Nem fogok én megbetegedni, minek?!
Inkább egész héten gitározok,
Majd eltelnek azok az unalmas napok!

De aztán a húsvéti nyuszi nem jön!
Mert egyébként is, minek jöjjön?
Unja az már dolgát,
Nyúl nem is tojik tojást!

Végül az egészből az lett,
Hogy a világ beteg lett.
Szerintem nem a covidtól,
Hanem az idegeskedéstől!

Kiss Bálint Béla verse

Álmatlan éjszaka

Az éjszaka homálya leül a viharos égre,
A hold halovány fénye szégyenlősen világít.
A nagyvárost büszkén elnyelő köd mérge,
Megannyi gyengén pislákoló fényt elkábít.
Az óra kegyetlenül ráüt az éjféltre,
Az ádáz téli szél zajt csapni nem tágít.
Kívülről autók moraja zúg be a sötétségbe.
A sosem békés városnegyed hangosan felordít.

Egy hosszú, s fáradalmas nap után,
A puha ágyamba kerülök végre.
Cserébe szemem lehunyom lustán,
Az alvástól megváltást remélve.
De agyam tovább zakatol,
Testem ingerekre épül.
Akárhogy is akarom,
Az elmém aludni nem készül.

Inkább a másik oldalamba fordulok,
A titok hátha ebben rejlik majd,
Agyam viszont még mindig,
A holnap terhétől csapja a zajt.
Pedig elismételtem már ezerszer:
„Éjszaka aludni kell!”
De üres gyomrom korogni kezd,
Az esti nassolás majd biztosan elmélyeszt!

Zavartan felülök az ágyamon,
Megpróbálom kiüríteni a fejem,
Majd unottan elfekszek a hasamon,
De a megoldást még ebben sem lelem.
Birkákat számolok: százhárom, száznégyszáz...
Mámoromból viszont kizökkent egy nagy légy.
Eget rengető bosszúsággal felkapcsolom a lámpát,
Hogy megnézzem, mégis mi csapott ekkora lármát.

A szobában egy légy se zümmög.
Biztosan csak képzelődök!
A fényt kioltva ismét visszadőlök az ágyba,
Hisz korán reggel megyek majd a munkába.
Az éjjeli szekrényem felé fordulok:
Az óra már hajnali kettőt mutat!
A rohadt életbe, hogy még aludni se tudok!
Pedig nem olyan nehéz feladat!

Tovább forgolódom, de mindenfelé kényelmetlen,
Az időt nézni most már kiváltképp értelmetlen.
Jövő, múlt, szerelem... többé egyik sem érdekel,
Csak az álom hadd nyomjon már el!
Nekem már semmi más nem kell!

Lassan tovább száll az éjszaka homálya.
A vihar elálltával a nap süt be a szobába.
A nagyváros nyüzsgög több ezer embertől,
A táj mentes a zöldellő természettől.
Az égbe toronymagas épületek szűrődnek bele,
Mely szétfosló viharfelhőkkel van tele.
A hold velem együtt álmosan elszenderül,
Amíg az ébresztő meg nem szólal, kegyetlenül.

Téboly

Ezt azokért, akik mezítláb
sétáltak végig a szilánkokon,
hogy megbizonyosodjanak róla,
vörös a vérük, tehát még emberek,
akik eladták a lelküket két hízelgő
szóért cserébe,
akik élvezik, ha a hajuknál fogva
tépik őket ide-oda,
akik éjjel az ágyban fekvé azon
gondolkodnak, vajon a holnapi
lesz-e az a nap,
akik véresre rágták szájukat, nehogy
valamit kimondjanak,
akik addig hánytak, míg igazuk
nem lett,
akik már nem tudják, hogy őket verik-e
vagy ők vernek másokat,
akik bögve ülték végig a hazavezető
utat és bögtek akkor is, mikor
megérkeztek, de nem tudták, miért
akiket egy temetőben kaptak el
vagy még rosszabb: egy hátsó
ajtó mögött,
akik tudták a válaszokat, de nem
ismerték a szavakat,
akik a franc tudja, mit vettek be, de
az is lehet, hogy semmit,
akiknek nem volt elég, hogy
szavazhatnak, jogokat akartak
akik törtek-zúztak cél nélkül, majd
rájöttek, ennek tulajdonképpen
semmi értelme,
akiknek olyan nagyon hangos az
elméje, hogy lassan a falat kaparják
tőle és nem értik, ki beszél szüntelen
akik ráköptek a szobrokra és
akikre a szobrok visszaköptek,
akik addig halmozták fel a kacatokat,
míg rá nem jöttek, hogy már ez sem
segít rajtuk,
akik lefeküdtek a földre, a padra, a fűbe
csak hogy ne kelljen többé állniuk,
akik megitták a festékes vizet, hogy
legalább belülről szépek legyenek,
akik tudták, hogy ettől nem szépek
lesznek, hanem halottak, de hitték,
a kettő lényegében ugyanaz,
akik minden percben azt számolták,
hány áldozat lenne, ha most végre
az történne, amit ők akarnak

akik írtak, mert beszélni nem tudtak
akik letépték a villogó lámpák alatt
a plakátokat, majd ugyanezt megtették
saját bőrükkel,
akik gyűlölik a helyet, ahol épp vannak
akik türelmetlenül sürgették a sorsot,
hogy küldjön már valamit, egy buszt, ami
alá ugorhatnak vagy egy meteoritot,
akik minden nap megváltanak a
világot, de sose fejezik be, amit elkezdtek
akik nincsenek egyedül, mégis magányosak,
mert önzőek, ám nem tudják, hogy ne
legyenek azok,
akiket még mindig el tud vakítani egy
neon felirat, és szentül hisznek is benne,
hogy az a tábla ténylegesen csak nekik
lett teremtvé
akiket mindenki látott, de senki nem ismer
akik addig vesztettek, míg már örömet
találtak abban, hogy fentről néznek rájuk,
akik áhítattal hallgatták azokat a bölcs
szavakat, hogy ül, fekszik marad,
akik régi filmszalaggal fojtották meg
magukat, mert azt hitték, ez művészet
akiknek az élete nem egy darab papír,
akik felszívtak valamit, majd rájöttek,
hogy kréta, de örültek neki, mert ez
így még elvontabb,
és végül azokért, akik mindig utolsónak
maradnak.

A napraforgók sírkertje

Egyetlen mag nem hajtott ki.
A többi mind kinőtt.
Csak egy rekedt meg a föld alatt.
Nem tudjuk előcsalni őt.

Hiába érte eső, fény, meleg,
nem volt képes élni.
Valahogy lemaradt, s már
nem tudta, hogy kell virágozni.

Mindegyik olyan nagyra nőtt.
A mag picit maradt.
Összement s ott kuporog
bogarakkal a föld alatt.

Sok ott lent a picit csontváz.
Idejött halni minden, mi élt.
Minden elmúlt, csak a vég él
ott lent a sötét mélyén.

Apró, pici mag. Nem lettél nagy.
Nem bírtad az iramot.
A napraforgók célba értek.
Te el sem hagytad a rajtot.

Sose leszel csokorba kötve.
Itt maradsz eltemetve
tündérek tetemei mellett.
Ők is csak annyira éltek, mint te.

A sárga fejek A Napot keresik.
Te nem tudod, hogy az mi.
Kicsi mag, mondd, milyen érzés
ily hasztalannak lenni?

Nem pattantál ki burkodból.
Bezártad magad a talajba.
Talán nem akartad, hogy
szirmaid valaki meglássa?

Sok minden van a felszín alatt.
Csontok, testek, kövek, fogak.
A legnagyobb veszteség mégis
ez a picike mag marad.

... és egyszer elmúlik ez is, hidd el

Lenyalom az olajfestéket a
vászonról, hogy érezzem azt
belül, ami rajta van: csordogáljon
a patak az ereimben és nyíljanak
virágok a tüdőmben, az agyam
tekervényei között sétáljanak
egymásra nézve a boldog
párok a délután legfülledebb
órájában.

És ha a Hold leesik az égről
akkor is futunk majd minden
és mindenki elől, menekülünk
céltalan, míg a szilárd talaj
elillan alólunk, végezve
mindegyik lázálmunkkal,
melyben sikerül elszöknünk.

Magasabbra csapnak a lángok,
mint amilyen magasra mi ugrani
tudtunk, s a felsebzett térdemen
rojtosodni kezd a bőr, ég az összes
dolog, égünk mi is, s ez az érzés
pont olyan, akár az elpazarolt
nyári napok, mikor csak a másokra
vártunk, mert mindketten féltünk.

Ahogy minden fészkből
kiesett madár tudja, milyen
érzés nem repülni, úgy minden
költő tudja, milyen érzés
megnémulni, s nem festeni
meg szavakból azt a képet,
amik lenni akartunk.

És ha sikerül is elfutnunk
egy pontnál tovább sose jutunk,
mert ha a Holddal együtt a csillagok
is leesnek, nem fogom tudni,
merre keresselek. És ha csak a Nap
marad, nem lesz többé menedékünk
a sugarai előtt.

Lenyalom az olajfestéket a
vászonról, hogy érezzem azt
belül, ami rajta van, de csak nem
sikerül semmit éreznem.
És most lángol minden, s virágok
helyett füst gomolyog tüdőmben,
ereimben csordogál az összes
szótlan pillanat, az agyam
tekervényei között pedig rég
elszakadtak egymástól a boldog
párok a délután legfojtogatóbb
órájában.

Görgy Emese Virág versei

Ülve rohan

Már nézhet a ködben a lelki világom
Még nem feledem el a boldog időt.
Karomba erősebben fogom már
azt a koszos, mocskos levegőt.

Hét hete már, hogy lelkemet várom
két hete már csak nézegetem.
zavaros tengeren csöndet keresve
gyere le te dühös zörgedelem.

Kár, hogy a hangom halkabb a tónál
Fáj, hogy a csendem hallod te is.
Ülök a sötét szobámban halkán,
A csöndem meg a fényem is.

Széllel megyek veled szembe
Kezed már erősebb a kezembe'
Már nézhet a ködben a lelki világom
Még nem feledem el a boldog időt.

Kell egy új

Megfogtam tegnap a ragasztót.
Elkezdtem összerakni az életem.
Ahogy a ragasztócseppek csepegtek
testem szétesett részeibe
Éreztem a kötődést.
Éreztem, hogy még kellek az életnek
Éreztem, hogy még nem lehet itt vége.
Éreztem, hogy több van még előttem.
De mégis, hogy maradjak ember
abban a világban, ahol a gyárak udvarán
nem komondor hempereg
hanem szülők és gyermekek.
Ezért nem tudom, hogy e tájék
másnak mit jelent.
Mert míg az egyiknek haza a
másiknak pénzverem.
Testem darabkái lassan helyükre állnak.
Hátra már csak a jó éjszakát van.
Álomba sírva magam rájöttem,
Reggel újra összetörtem.
Nem az aggaszt, hogy a ragasztó
kiold könnyeimtől.
Az aggasztó, hogy te sem bírod a
könnyed, könnyeid tartani.

Kocsis Rebeka versei

A napsugaram

Egy lélek, egy vér, a tollamból
kiröppen egy kép. Szóban
összefoglalni nem lehet, mit e
gyönyörű szív rejthet, egy fogalom,
mely szívedet megrendíti, gondolom...

Tettekkel ritkán tudtam kifejezni, de
ígérem, egyszer pótolom. Volt már
néhány alkalom, de nem mondtad ki
gyönyörű ajkadon.

Kétségtelenül szívednek köszönhetem
a napsugarat, melyet csecsemő
koromban láttam. Rögtön
elfeledtem gondjaimat, mert
cselekedeteimet szívből megbántam,
amikor téged megláttalak.

Hosszú ködös hetek bezárva egy
egy szürke épületben, ott vártalak téged
idegenekkel körülvéve. S szívem
nagyot dobbant a szeretetben
miközben láttam a sok gyereket
anyjuk nélkül búsan körülvéve.

Nélküled a napsugaram üres lenne,
ezért bízom meg annyira benned. Egy
ajándék, mely a felhők fellett vár, és
többé soha el nem felejttem már.

Gyilkos

Egy gyilkos vagy!
Kezedben látszik a vértől csepegő kés!
Hihetetlen!

Hazudsz, mikor tudom, hogy csak egy
dolog hiányzik... az agy! Markodban
szorítva tartod a pengét, belém
döföd, ordítok. Eszedet
sem tudva vadul húzod a húsomba
az élet. Hogy lehet? Hogy lehetsz
ennyire szívtelen?? Minthogy
törődnél érzelmi világunkkal...
... sorban ontod vérünk, üres és
kegyetlen gondolatokkal.

Egy gyilkos vagy!
Négyzet alakot vájva mellkasomba,
puszta kézzel téped ki a helyéről
szívem!!! Úgy teszel, mintha
nem tudnád, mint a nem tudnád, hogy a
pszichikai fájdalom a legfájdalmasabb,
kicsi szívem! ... Az ereim hasogatod egy
díszes tálcára helyezed vörös vérben
úszó szervem.

Fura! Dobog tovább... Tudod, mit add
oda, hogy megegyem! Tán a lelki kín
tartsa életben?

Többet ér neked mások örökös
Haragja? ! Magad add inkább
másoknak oda! Ha nem mered,
gyilkos vagy? Pedig túl sok az
ilyen kegyetlen vad... Ha nem
változtatsz, eljön a fagy! És mindenki
gyilkos marad!

Biháry Bianka versei

Versem Janus Pannoniushoz

„Ezt itt nektek én mondom,
Pannóniát nem rontom.
És ezt megírom, s nem fogsz aludni,
Mert a jövőben ezt fogod tanulni!”

Kedves Janus! Szégyen rád,
Fogtad volna be a szád!
Versekbe talán tudásod ontottad,
De az én napomat csak elrontottad!

Mátyás király disztichonja

Mátyás, ő nem a Bognár, nagy seregével is ott vár,
Füstpénzt bévezetik, pénzét jól kezelik.
Jönne a római császár, karma viszont van most már,
Ezt biza megszívták, bornak is elríták.

Folti tengerimalacos disztichonja

Folti a tengeri disznó, nála pörög csak a diszkó,
Ugrál fel meg alá, répát is befalá.
Hé, malac, erre te jó vagy, még ha az ég cukinak hagy,
Sok gyerek anyja betilt: „Francba, megint lepisilt!”

Karantén

Beevett a medve,
Nem hagy üres begyet,
Éppen van is kedve
Lepihenni egyet.

Más ám a nagyvilág,
Kisebb barlang nincs-e?
Mégis van itt virág:
A nyugalom kincse.

Alszik is ő már rég,
De idő van bőven;
Sok hóvihar lesz még
E hideg időben.

Még a jövő táján,
Új évnek peremén
Nyál csurog le száján,
Álom van a szemén.

Alszik, szunnyad mélyen,
Meleg évre gondol,
Kint pedig keményen
A jégeső tombol.

Itt-ott már a gyomra
Néha meg is kordul,
De nem vár ő nyomra,
S oldalára fordul.

Telnek csak a napok,
Egyre jobban mennek...
„Majd eledelt kapok,
Hogyha vége ennek!”

Felébredt a medve,
Cserepes a szája,
Hasát nem feledve
Ketyeg az órája!

Így aludt tavaszig
Málnát, mézet várva...
De kint még havazik,
Be lesz még itt zárva!

Ismeri a reményt,
Leül tehát, vár.
De nem lát ő napfényt
Sok hónapig már!

Ordít tán ezerszer,
Képtelen felállni.
De ez nem ellenszer,
Nem fog ám elállni!

Megnyúlt arca kiált,
Kiült rá a láz.
Egész teste zihált,
Akár egy csontváz.

Eltelt már egy év is,
S tavaszodik végre,
De a medve mégis
Nem pillant az égre.

Bent fekszik ő eddig,
S kínok nem szorítják,
Halott testét pedig
Zöld mohák borítják.

Nem tudom, hogy miről írok...

Nem tudom, hogy miről írok,
A helyzettel hogyan bírok,
Mi a francnak kéne hinnem,
Hogy egyszer kimegyek innen?

„Mehetek még egyszer, máskor?”
Kérde Igor forgatáskor.
„Élőben van, ettől félek...”
Nem, ÉN lassan már *nem* élek.

„Csi-csi-csí, ez fontos dolog!”
Pista bácsi gyorsan morog.
A testem már lassan kába,
Nem így kell, az „ebanyába”!

Szeretek én mobilozni,
Chatelést is sokat hozni,
De ha KINT akarok járni,
Nem fogok SMS-t várni!

Veszekednek összevissza,
És a levét a nép issza,
Nem őket fogja megölni!
Mi fogunk itt megdögölni!

Minek írok, minek költsek,
Az egészről minek döntsek,
Nem érdekel az ott senkit,
Kevesebbet, mint egy centit!

Pár embert mérgesen hagyok,
Ha egy aktív diák vagyok.
Boldogok lehettek ennyit,
Mert most már nem teszek semmit!

Az Anionok
(Mérges Kation naplójából)

Az Anion nagyon rossz,
Azt hiszi, hogy ő a „boss”.
Üdv a pokol szintjén, melyen
Sok Anion van egy helyen!

Csórnak-lopnak, összes hitvány,
Ebben ugyan nincsen hiány!
Egy elektronom volt velem,
Mégis egy nap nála lelem!

Jobb oldalon vannak ezek...
Azt hiszem, hogy mérges leszek!
Mi meg bal oldalon vagyunk...
Szörnyű, hogy mindent így hagyunk!

Anionok! Ti kis lopók!
Ne legyetek ilyen mohók!
Jó dolgot csak te viheted?
Negatív vagy, elhiheted!

Én szegény vagyok egy éve,
Mégis *pozitívan* élve!
Nem úgy, mint *ti*, Anionok!
Mi vagyunk a Kationok!

Nem csíplak, azt el is mondom,
Ti vagytok a legfőbb gondom!
Ne légy hülye! Térj már észhez!
Nem csak *te* kellsz az egészhez!

8 tuti tipp, mit csinálj a karantén alatt

Depressziós önsajnálát

Addig nem vagy menő állat,
Míg nem megy az önsajnálát.
Sajnáld magad, ez a menő!
A világnak ez a kellő!
Rosszkedv máma neked járul,
Bógéssel is vígan párul...
Ne sírjon itten az árva,
Hogyha te meg be vagy zárva!
Sirasd meg a rossz jegyeket,
Barátokat, egyebeket,
A szülődnek szeme kerek:
„Megörült-e ez a gyerek??!”

Kockulás

Ha a világ majd kimerít,
Kockulj egyet! Az is segít!
Utadba most senki nem áll,
Mobil, tablet... Neked szolgál!
Vegyed elő, bámulj belé,
Titkaidat tárjad elé,
Hipnózisba essél gyorsan,
Ne zavarjon senki mostan!

Sétálgatás

Sétálgassál kint a napon,
Ezt mondja a szülőd nagyon.
Sétálgassál körbe-körbe,
Hátad legyen közbe' görbe.
Ha nem jó a truccos séta,
Barátod legyen a kréta:

Rajzold tele a járdákat,
De kerüld a nagymamákat!
És ha ez se tetszik neked,
Nemt'om, mit csináljak veled.
Nézegetsd a tájat, amint
Szívod be a D-vitamint.

Emberek zavarása segítése

Ne bámuljál ilyen bután,
Járkálj inkább anyád után!
Takarítsál, ahol lépked,
Nagy szemekkel nézve téged.
Minden percben hozzál kávét,
Almalevet, limonádét,
„Segíts” neki a munkába’,
Mindent dobj ki a kukába...
S mérgeledjél, ahogy neked
Nem díjazza jó lelkedet.

Főzőcskézés

Öltözzél át pótruhába,
Vonuljál be a konyhába!
Kevergessél, kavargassál,
Mikrót, sütot beavassál,
Cukor, krumpli, tojás, lekvár,
A hűtőbe’ csakis rád vár!
Mindenből kell kicsit venni
(De ne akard majd megenni),
S ha kérdezik, hogy ez mi jó:
Kémiai reakció!

Bambulás

Bámuljál egy percre balra,
Arra a szép, fehér falra.
Ne pislogjál, az nem kellő!
Emlékeket idézz elő,

Valóságból, álmaidról,
Legkedvencebb sztárjaidról,
Lazítani kezdesz nagyon,
Végül alfa szinten vagy...
Töprengj el a létezésen,
Kételyeken, lélegzésen,
Gondolataiddal játssz...
Nem hallasz már, nem is látsz!

Zenélés

Hogyha a stresszt már nem bírod,
Könnyeid hiába sírod.
Zenebonát csapjál inkább
(Apád haja máris ritkább):
Zongorázás, gitár, ének,
Szüleid csak ennek élnek!
Hegedű, sípok és dob,
Jókedvvel ez csak megdob!
És ha mégse tudsz zenélni,
Nem kell ugyan nagyon félni:
Improvizáció némi –
Örül majd a szomszéd néni.

Olvasgatás

Soroltam itt egy-két cuccot,
S ha mégis vágod a truccot...
Olvasgassál regényeket,
Mézesmázos reményeket,
Vagy meg írdál igen sokat
(Nyűgöld le a haverokat!),
Történetet, elbeszélést,
Fantáziád kapjon élést,
És szerényen mondom néked:
Ilyen szuper versikéket!